

Apreciat excompany de la Universitat de Barcelona,

Adreçar-te una carta pot ser una altra manera a l'hora de començar a parlar dels teus dos primers llibres. Fent-ho així segurament transgredeixo els costums de la crítica en una revista de llibres, però prefereixo arriscar-me. Les dues obres han estat publicades el propassat any 2006 —portes pressa? No ho crec, ja que com sabràs la filosofia i la història, normalment, no són massa amigues del mercat editorial —tenen un espai molt limitat d'aparència. Però tu t'empenys a posar-hi la cinquena marxa i gairebé et saltes els límits vials de la conducció. Les reflexions, de vegades, també s'han de limitar.

Pensar l'art és l'intent d'assajar «l'art» després de l'obra d'Immanuel Kant —bé, és una manera de dir, perquè de fet el llibre es queda amb un exercici solipsista. L'entramat del llibre versaria cap a un discurs d'empelta hermenèutica arrelada a la filosofia de Martin Heidegger. Si no vaig massa errat, l'enraonament del teu pensar poua de les lectures del filòsof alemany. La interpel·lació a l'altre és un dels punts febles de Heidegger, i de retruc del teu llibre. D'aquesta manera, l'alteritat i l'espai públic no tenen presència en el teu discurs.

Viure mata és un recull d'aforismes que resulta ser el més reeixit —àdhuc el més llaminer, però a la vegada més sospitós— de tots dos. La pràctica de l'aforisme et ve donada per les lectures de Nietzsche, autor que sé que t'agrada i al qual et deus sentir proper. De fet, tots els que vam estudiar els darrers anys a la Universitat de Barcelona, d'alguna manera o altra, ens el van transmetre prestigiosament sense aturall —de la mà del professor Morey, per exemple. Nietzsche fou aquell que nedava contra corrent, en l'alta mar. N'han fet d'ell un profeta. Totalment contrari a la seva pretensió, però amb això se l'ha escapat. No es pot glorificar ningú. De vegades, dels elogis te n'has de retractar.

Per tant, *Viure mata* és un recull de breus pensaments més un apèndix final on pretens explicar-nos el significat de la paraula aforisme. El resultat és força vague i més aviat lleuger. On és l'entramat d'aquests aforismes? Des del respecte et dic que en un d'aquests afo-

L'esbatanament d'uns inicis, si més no, ombrívols

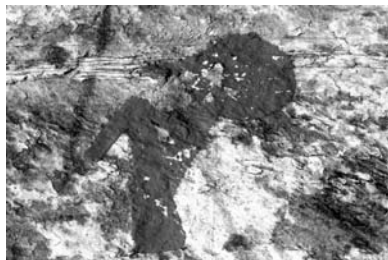
Abel Cutillas
Viure mata
Juneda, Editorial Fonoll, 2006
108 pàgs.

*Pensar l'art. Kant, Nietzsche,
Tàpies, Bauçà*
Angle Editorial, Barcelona, 2006
102 pàgs.

rismes t'has embolicat de mala manera i et serà difícil fer la rèplica.

Aquí va una de les teves sentències anunciades a la lleugera —hauries d'haver rumiat les conseqüències que comporta escriure un aforisme declinat d'aquesta manera. Aquí el tenim: «L'Holocaust fou, en certa manera, un homenatge als jueus: se'ls va reconèixer com a poble escollit» (pàg. 13).

Amb la utilització de la conjunció adverbial «en certa manera» pretenies rebaixar el to forassenyat d'a-

questa estridència? O la seva utilització fou emprada per si t'havies d'enfrontar a una crítica ferotge? Què amages darrere d'aquesta sentència? Perquè, si no, no ho entenc, Abel. Nosaltres que vam estudiar E. Lévinas, Wittgenstein, Benjamin, Arendt, entre altres, com pot sostenir-se una sentència d'aquest tipus? D'on prové aquest estirabot antisemita? Segurament pel teixit social de l'educació catòlica, i per la parcialitat del discurs en què una gran part de l'esquerra actual afronta el conflicte palestinoisraelià, cosa que de retruc —i aquest és el problema— sol anar acompanyat de l'aparició de l'antisemitisme més «clàssic».

A banda d'això, el teu llibre d'aforismes desprèn molta força. Per una banda, tens un bon estil de la llengua i de l'ús d'aquesta pel que fa a la construcció sintàctica. Ara bé, el material temàtic, és a dir, el contingut esdevé si més no discutible. Per altra banda, hi ha un bon bagatge conceptual, però perillós per la prepotència que el travessa. Escrius d'estirabot, i això pot arribar a ser preocupant per la lleugeresa que comporta; comparteixo amb tu les reflexions aforístiques entorn de la filosofia de la naturalesa per l'agermanament de pertànyer a una mateixa generació. La teva escriptura desprèn una força particular, però que s'ha de polir temàticament.

Què pretenies amb el breu assaig sobre l'art? I amb el llibre d'aforismes? Sóc del parer que aquests estirabots aforístics s'haguessin pogut dir d'una altra manera, i que la feixugesa solipsista del teu tractat sobre art s'hagués pogut declinar cap a un altre paisatge. D'aquest darrer, la primera part encara, però a mesura que la lectura avança el text es fa repetitiu i indigerible. Quan acabes el llibre et quedes de la mateixa manera com l'has començat. Les teves reflexions, per exemple, sobre Bauçà i Tàpies són poc aprofundides.

Hem d'escriure per remoure l'estómac —si cal, fins i tot que l'escriptura ennuegui les nostres consciències benpensants— però no pas des d'aquestes latituds anunciades o prefigurades.

Cordialment,

Adrià Chavarria 33